

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 10. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703124090400/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Jubel, som i Nattens Stilhed, og medens det store Skib gled lydløst gennem Vandet, lønrede Taleren for hvert Udfald imod Dronningen, imod alle de Prinsesser og Prinsesser, Landet skulde forsørge, imod Regeringen o: Ministeriet, der nedværdigede England i Europas Øjne (Alabemasagens Ordning; Hør, hør; ja det er sandt!), imod de forhøjede Skatter, imod Aristokratiet, der pugede uhyre Kapitaler sammen paa enkelte Individuer og brugte Pengene paa Fastlandet, o. s. v., o. s. v. Den hele Skala af alt det, som et Folk i det hele taget kan være misfornøjet med, blev gennemgaaet, og da derpaa Monologen snart gik over til at blive Dialog, fik jeg en uimodstaaelig Lyst til ogsaa at deltage i Samtalen. I Begyndelsen vilde Demagogen slet ikke give sig af med mig; han antog mig for tysk og stemplede mig ubetinget som: *a bloody German*, der „var og blev Træl, og aldrig vilde kunne ryste Aaget af sig“. Da jeg imidlertid havde fortalt ham, at jeg var dansk, at vi havde en fri Forfatning, var et meget demokratisk Folk og hvad man ellers i en Hast kan fortælle om sit eget Land, syntes det at hjælpe lidt. Men uheldigvis kom jeg til at ytre mig noget forbeholdent om den franske Kommunisme, og nu blev det rent galt; han slog sig med sin stærke Haand for sit Bryst, bad mig om i ham at se: *a red one*, lod mig vide, at alle de omkringstaaende var „Røde“ og betydede mig, at hvis jeg var kommen til England for at haane „Folket“, saa vilde jeg finde . . . o. s. v., o. s. v. Med andre Ord, jeg holdt det for raadeligt at foretage et Tilbagetog, der skete i nogenlunde god Orden, og som atter bragte mig „paa Højden“ af mine stumme Rejsefæller, af hvilke dog nu de fleste havde søgt neden under.

Indsvøbt i min Plaid satte jeg mig hen i en Krog. Lyset gennem Kahytsskylighet kastede nu og da et Blink ud paa det rolige Vand. Stempelslagene fra Maskinen lød saa ensformige, saa søvndyssende, at jeg snart var paa Vejen hen imod den Tilstand, hvori man uvilkaarligt knytter Ord eller Sætninger til de drønende Taktslag. Jeg har en ubestemt Formodning om, at de Ord, jeg troede at høre ud af Maskinens Svælg, var: *Aux armes, citoyens!* — men jeg er dog ikke aldeles sikker i min Sag. Derimod kan jeg temmelig tydelig huske, at jeg ikke længe efter greb mig i at citere Hertz's:

Paa Dækket var der stille; af og til
man hørte Rattets Knagen, Linens Spil,

og derefter er jeg ganske sikker paa, at jeg faldt i Søvn.

Det blev da Morgen, Søndag Morgen, og den Dag oprandt, paa hvilken jeg her sidder og skriver Dig til, kære Mikkel. Dækket saa' ganske anderledes ud end den foregaaende Aften: ingen revolutionær Stemning hverken at høre eller se; ingen „Stemning“ i det hele